

Začu se jecaj iz ugla.

Na metalnom držaču, visoko van dohvata, snežio je televizor.

Jecaj se ponovi.

Velington ustade, proteže se i krenu ka prozorima.

— Znamo, znamo, čim si ti budna, Lulubaj, vreme je da se svi budimo.

I treći jecaj se začu. Ovaj put kao da je bilo i malo ušmrkavanja sline iz nosa.

— Neka joj neko da maramicu — ljutito udari šakom po podu nindža kornjača Donatelo. — Čitav dan će da šmrca!

Iz ugla se začu još glasnije ušmrkavanje.

— Ah, nimalo damski, nimalo nobles — javi se sopran Kalasove.

Velington, koji je u međuvremenu podigao roletne, mučeći se da trake zaveže za rešetke, iz njedara izvadi uredno savijenu belu svilenu maramicu, obrubljenu finom čipkom i sa izvezenim monogramom u vidu velikih štampanih slova D i duplo V.

Krijući lice i oči obaranjem glave ka podu, Lulubaj prihvati maramicu.

Teško se gegajući u hodu, nalik na grotesknog patuljastog medveda zakržljalih prednjih udova, ili na predebelog patuljka sa nenormalno razvijenim nogama, Konjušar im priđe. Češao se po preponama kao da su ga sve buve sveta noću pronašle i sjurile mu se u neoprane gaće.

— A da ti ja malo pročačkam nos? — upita, pružajući ka njoj ruku sa raširenim kratkim i debelim prstima. — Da malko osetiš kako carski nameštenici to rade.

Velington ga ščepa za uvo i odgurnu.

— Gubi se, ugarska podguzna muvo, ostavi dete na miru!

Izgledalo je kao da će Konjušar nasrnuti na Velingtona, ali se ipak obuzdao. Velington je bio dva puta viši i snažniji.

— Tvoja kraljica je kocka leda, Englezu... — promrmlja i udalji se.

Ne obraćajući više pažnju na njega, Velington priđe vratima i dlanom udari nekoliko puta po njima.

— Hej, hej, ima li koga? — viknu.

— Ma nema nikoga već danima — dobaci Zvončica. — Otišli su svi u Nedodiju, a nas su zaboravili.

Džek Nikolson se spuznu na pod i poče se kotrljati sve dok nije bokom udario u stolicu na kojoj je sedeo Džingis Kan, koji je voleo i od svih tražio da ga zovu Nepobedivi Mongol. Nije mu smetalo što je bio crn kao najcrnija noć i što mu je pradedo okovan dovučen u potpalublju iz Konga. Zaboga, govorio je, pa svi znaju da je Kongo u vreme njegovog dede bio deo Mongolskog carstva i da je snabdevao mongolsku vojsku maskama i hranljivim bobicama od persimon abonosa!

— Džokeru, odbij — prodobova Džingis Kan, gledajući Nikolsona kao što vilini konjici gledaju skarabeje. — Ne prljaj me dodirom. Inače ću ti slomiti ruke i noge.

— Nepobedivi Mongolu, hajde da pokušamo provaliti vrata — Velington pozva Džingis Kana.

Lulubaj izduva nos u svilenu maramicu. Konjušar prezrivo huknu. Ne zato što mu se gadilo njeno ušmrkavanje, nego zato što se plašio Velingtona i nije smeo da joj priđe, da je malo pipne, da je malo štipne.

Otresajući nevidljivu prašinu sa izgužvanog odela, Džek Nikolson priđe stolu na kom se nalazio kompjuter. Sede i pomilova monitor.

— Proverio sam, ne radi veza sa komunikacijskim centrom, ne radi ni čitanje mapa, ni satelitska navigacija, ništa ne radi — dobaci Velington.

Nikolson se izduva kao probušen a još vlažan pušnjak i klonu na stolicu. Često je noću, dok svi spavaju, znao satima boraviti na društvenim mrežama, gde je sa obožavateljima vodio duge filozofske rasprave o filmovima.

Džingis Kan teatralno priđe vratima i skide košulju. Ostao je samo u beloju, ne baš čistoj majici bez rukava. Impozantni mišići su poigravali dok se razgibavao. Iza leđa mu je kružila priča da je nekad bio poznat bilder, ali da je preterao sa dopingom, pa mu je ogromna količina ušpricanog testosterona spržila muda sasvim i mozak delimično, pa je od tada postao Džingis Kan, snažan i moćan, ali sa mrtvom patkom u gaćama i polupokretnim klikerom u glavi.

— Mislim da bi trebali zajednički da navalimo na vrata — predloži Velington, ali ga Džingis Kan pokretom ruke udalji.

— Posmatraj kako se osvaja carstvo — zadobova basom iz dubine stomaka i baci se ramenom ka vratima.

Uz tresak, lomljavu i oblak prašine vrata izleteše iz zida. Pala su u hodnik, a Džingis Kan preko njih. Brzo je skočio. Oči su mu sijale.

— Stvarno si nepobediv, Mongolu — reče Velington zadivljeno. — Predložiću kraljici da ti daruje grofoviju!

— Ne treba mi grofovija, pa makar Eseks bila, imam ja svet!

— Od moje monarhije nećeš dobiti ništa — povika Konjušar iz pozadine.

Velington zamahnu parčetom maltera i Konjušar se šćućuri iza stolice.

Izađoše u hodnik. Iz sobe dežurnog se čuo šum televizora bez programa. Dežurnog nije bilo, a vrata na kraju hodnika su bila otključana.

Otkriše da je napolju Sunce već zaselo iznad krošnji sekvoja koje su rasle u sredini dvorišta.

— Ovde nema nikoga, svi su nestali — reče Nikolson. — Možda bi trebali otići do grada i tražiti pomoć.

Lulubaj jauknu.

— U pravu je naša Lulubaj — reče Velington, jedini koji je razumeo komunikaciju jecajima i jaucima. — Ko zna kakve opasnosti mogu vrebat na putu, ako je čitav svet ovako prazan, bez ljudi. Trebalo bi jedan od nas da ode u grad, a ostali da čekaju ovde.

— Ja neću ići — pljunu Konjušar. — Čekaću ovde da budem spašen.

— Ne bi te ni pustili — Džingis Kan ga gadljivo pogleda.

— Ja ću ići — Velington oseti polet i slatku jezu dobrovoljca koji se sprema da pohrli u nepoznato.

Imali su nekoliko novčića u džepovima i dadoše ih Velingtonu, da mu se nađu za svaki slučaj. Konjušar nije dao ništa. Nisu ni očekivali da da. Kakva carevina, takve i sluge.

— Pratim te stvari na mreži, znam da je teško ići gradom bez spravica, a nećeš moći ni ovo da pokreneš... — reče Nikolson, pokazujući bradom ka automobilu na parking u od belog šljunka.

— Pokušaću bez ičega — Velingtona nije popuštao dobrovoljački zanos — A sad, ostajte zbogom prijatelji moji, odoh u avanturu.

Krenuo je odlučnim korakom ka velikoj kapiji, od koje je put od crvene cigle vodio pravo kao strela ka tornjevima grada koji su se videli u daljini.

Stajali su u senci sekvoja i gledali za njim. Okrenuta leđima, Lulubaj je mahala.